

demokratisk ved Folkets almindelige Valgret. Der er andre Forsatninger, hvori det andet Kammer netop for en stor Deel er baseret paa at skulle værne om de, i Sandhed ikke blot for den fyrstelige Familie, men for Landene selv vigtige Interesser, om hvilke nu her hos os disse Faa, omtrent halvhundrede Mænd, have søgt at værne. Der er Forsamlinger, hvori i det ene af Kamrene saa at sige alle de til Kronen arveberettigede Personers Interesser findes ligefrem repræsenterede, hvori alle Prindsers sidde, og deraf vil man allerede eksempelvis kunne skjønne, at der andetsteds er værnet ganske anderledes om Arvesølgen end i denne Forsamling og efter vor Forsatning, navnlig efter den nu saa tidt nævnte § 4. Ligesom Ingen fra et sandt constitutionelt Standpunkt kan sige, at Regjeringen har Rigsdagens Majoritet for sig, naar hele Folkethinget var for det, og hele Landstinget imod det, saaledes tør et virkeligt constitutionelt Ministerium ikke heller i en Sag som denne, ved denne Anvendelse af Grundlovens § 4, simpelthen tælle Stemmerne eller paaberaabe sig Fleertallets Mening, Tilstedeværelsen af et Fleertal, naar kun 1 Stemme over $\frac{1}{4}$ er imod Budskabet. Fleertallet maa her findes constitutionelt og ikke numerisk.

Jeg skal iøvrigt i denne Henseende, henholdende mig til, hvad jeg tidligere derom har ytret, slutte med en Bemærkning om det Hensyn, som nu atter er kommet stærkt frem, nemlig det Hensyn, som man siger, vi skulle tage til Udlandet. I Anledning af disse idelige, Henviisninger til Udlandet paa denne Rigsdag, og navnlig til Rusland, skal jeg, selv om Forholdene ellers maatte opfattes forskjelligt (Hør!), dog bemærke, at jeg har seet en Notabilitet af det norske Storting offentlig fremhæve, at det Samme var Tilfældet 1821, da det norske Storting affæstede Adelen. I en, ogsaa meget monarchisk, Periode, kunde man da det høre tilsvarende Skræmmebilleder om Stormagterne, og navnlig om Rusland, ideligen fremmanede, og jeg har fundet Sandhed i den Bemærkning, at, naar Constitutionen fra Gidsvold holdt sig, naaget det norske Storting, trods disse faretruende Spaa-domme, paa et monarchisk Tidspunkt affæstede

de Adelen, saa vilde den danske Grundlov ikke komme til at lide Noget i en tilsvarende monarchisk Periode ved, at vi forsvare Kongelovens og Kongehusets gamle Arveret for alle dem, der endnu nævnes hver Helligdag i Kirkerne, naar der bedes for de Kongelige Prindsesser og Prindsesser og det hele Kongelige Arvehuus. Hvorledes det vil gaae med den nye Grundlov og det gamle Rige, hvorfor den blev givet, veed jeg ikke (Hør!), det kan Ingen med Sikkerhed sige; jeg har kun hidtil seet, at flere af de Mænd, som have næret den største Betænkelighed ved at gaae ind paa denne Forsatning, opgave den ikke først, svigtede ikke tidligt den eller det Rige, hvorfra den ei kan adskilles; men jeg troer, at, hvad saa endog Fremtiden vil bringe, saa vil dog vor Forsatning i Virkeligheden under den nærværende Tidsretning ikke af den Grund være udsat for at lide, at vi nu her forsvare Grundlovens § 4 og det danske Kongehusets gamle Arveret (Hør! Bravo! Hysen!). Viste den sig dog brostfalden, da maatte de egentlige Grunde søges paa andre Steder, findes i andre Retninger.

C. N. Peterzen: Forinden denne Forhandling sluttes, ønskede jeg kun ganske korteligt at bemærke, hvorfor jeg ikke i denne Sag stemmer paa den Maade, hvorpaa jeg troer, at Størstedelen af de Mænd, med hvem jeg ellers, i Særdeleshed i Sager af national Betydning, pleier at samstemme, ville stemme. Mine Grunde skal jeg ikke udvikle; det er nu overflødig, jeg skal kun paapege dem. Naar jeg nemlig tiltræder den Beslutning, som nu er stillet til endelig Forhandling, da er det ikke min Mening, dermed at give tilkjende, at jeg hylder den Politik, som det høitærede Ministerium har fulgt i denne Sag, thi ogsaa jeg vilde jo have anseet det som det Unseligste, at Ministeriet havde ladet det vedblive at være et aabent Spørgsmaal, som efter Warschauer-protokollen og Londontractaten utvivlsomt var et aabent Spørgsmaal (Hør!), om Kongelovens Arvesølgebestemmelser skulde ophæves eller ikke, og i Særdeleshed maa jeg fra mit Standpunkt beklage, at Ministeriet ikke har troet at kunne gaae ind paa det Forslag, som af 6 arede Medlemmer af den forenede Rigs-